

Publicerad 2007-07-08 02:00 av Anagram

Inte sett henne på två veckor..

Saknad

När du inte är min att hålla om
När min röst inte är den du hör
När dina skratt klingar långt borta
När jag inte vet vad du gör.

När tid och rum oss skiljer
När din hand inte vilar i min
När jag inte kan viska i ditt öra
Att jag är bara din.

Då är jag så fruktansvärt ensam.

När väggar kryper närmre
Och kylan ligger bredvid
När jag sakta veknar
Och förlorar varje strid

När din röst inte längre tröstar
Genom smärta, genom sorg
När allt jag har till hands
Är ensamhetens borg.

Då jag är så fruktansvärt bräcklig.

När älskan inte värmer
Och din kropp är långt, långt bort
När dagen känns alltför lång
Och drömmen om dig för kort

Då tårar fårar kinden
Får mig att smaka salt
Då inser jag på riktigt
Varför du är mitt allt.

Och då, är jag så fruktansvärt stark.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Anagram med Poeter.se id #2371 innehar upphovsrätten